7 VIANOČNÝCH LISTOV

MICHALA RIES

MICHALA RIES

7 VIANOČNÝCH LISTOV

Vianočné lásky 2

MICHALA RIES
7 vianočných listov

Copyright © 2026 by Michala Ries
Cover Illustrations © 2026 by Ivana Zimanová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 832. publikáciu
v elektronickej podobe.
Editorka Lenka Mondočková
Korigovala Nikola Kubaliaková
Technická redaktorka Renáta Hrabušická
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23,
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-1046-8

Venujem ~~Mir~~… Och, už zase?
Tak ešte raz.

Venujem túto knihu
Maťke Mokryšovej!

September

Stela

Semišovou topánkou stúpim do snehovej brečky. Oklepem si čižmu o obrubník a znechutene sa obzriem navôkol. V noci snežilo, hoci je len koniec septembra! Fuj. Kde je globálne otepľovanie, keď ho človek potrebuje?

Našťastie sa to už roztápa.

Opatrne sa vyhýbam rozmočeným kôpkam a kráčam na zastávku. Ranná zostava jogy, ktorú som zakončila pozdravom slnku, očividne nepomohla. Dnes žiadne slnko nevidieť, len nízko plávajúce sivé mraky, ktoré sľubujú dážď. Tesnejšie si pritiahnem opasok kabáta a ponáhľam sa na autobus. Natlačím sa do preplnenej MHD a aby som sa zabavila, rolujem videá na Instagrame. Po pár minútach jazdy ma prepadne pocit, že ma niekto pozoruje. Zdvihnem hlavu a obzriem sa. Muž stojaci asi o dva metre ďalej sa na mňa usmeje ponad hlavy nižších ľudí.

Po krátkom zaváhaní mu úsmev neopätujem a odvrátim sa.

Kamarátke sa takto v MHD prihovoril chlap. Pripadal jej náramne sympatický, zarozprávali sa na niekoľko

zastávok a ona spomenula, že ide na hodinu tanca. Nakoniec si vymenili kontakt na sociálne siete.

Keď sa večer vracala domov, zdalo a jej, že ju niekto sleduje. Rozoznala oblečenie sympaťáka z MHD. Držal si odstup a nesnažil sa jej prihovoriť. Nastúpila do autobusu, on tiež. Pre istotu nevystúpila pri svojom byte, ale o dve zastávky neskôr. On tiež. Prešla na zastávku oproti a nastúpila na linku, ktorou sa mala vrátiť k bytu. On tiež. Nakoniec vydesene požiadala o pomoc nejaký neznámy pár. Muža striasla, ale celé týždne sa pozerala ponad plece.

Milý chlapík v hromadnej doprave? Môj radar na švihnutých úchylákov pípa ako o život.

Navyše aj tak som skoro zasnúbená.

Pozriem sa na svoj ľavý prstenník a usmejem sa.

Je prázdny, ale taký dlho už nebude.

Môj skoro snúbenec mi prvého januára prezradil, že tento rok ma požiada o ruku.

Som rada, že mi to povedal, pretože mi tým dal jasne najavo, ako vážne to so mnou myslí.

Tiež je však pravda, že to čakanie je… dlhé. Deväť mesiacov. Dvestosedemdesiatdva dní. To je… príšerne veľa hodín. Veľa presnívaných nocí. Veľa očakávania.

Každý pekný okamih som ako na ihlách, lebo dúfam, že sa to stane. Pokúšam sa v jeho správaní rozoznať náznaky, hľadám akékoľvek znamenie, že sa blíži tá zlomová udalosť v našich životoch, ale zatiaľ… nič.

Snažím sa na to nemyslieť, ale nie je to také jednoduché, ako by sa väčšine ľudí mohlo zdať.

Nie som trpezlivý človek. Všade som päť minút pred otváracími hodinami. Lístky na podujatia si nakupujem v deň, keď sa spustí predpredaj. Splátku hypotéky mám nastavenú na prvý deň v mesiaci. A som ten typ

knihomoľky, ktorá je v kníhkupectve skôr ako novinka, pre ktorú si prišla.

Nemôžem za to, som skrátka taká.

Niekto by to čakanie nazval tréningom trpezlivosti, ale podľa mňa je to mučenie. Krížová cesta s dvestosedemdesiatimi dvomi zastávkami.

Ale čas sa kráti. Ten deň je blízko.

Predpokladám, že ma požiada o ruku na Vianoce. Tento rok sme sa rozhodli vynechať všetok zhon a tradície a užiť si sviatky na Bali. Slnko, more, fantastické jedlo. A môj nahý prst zaodetý do zlata.

Určite si to necháva na Bali.

Vystúpim a rýchlym krokom kráčam do kancelárie. Robím vo veľkom centre zdieľaných služieb. Je to nudné a dobre platené miesto. No zarábam si tak na život, aký chcem žiť mimo pracovného času.

„Dobré ránko, Stela," zamáva mi Dia. „Už sa to stalo?"

„Dobré ráno. Ešte nie," usmejem sa na kolegyňu a sadnem si na svoje miesto.

Celý rok som o tom zasnúbení nepovedala ani slovo – svojmu skoro snúbencovi. Ale s Diou a Ninou o tom hovorím často. Zoberiem do ruky mobil.

Ja: *Čo keby sme si dnes užili romantickú večeru?*
Môj drahý skoro snúbenec: *To by šlo, ale dnes robím dlhšie. O siedmej?*
Ja: *Jasné. V La Tavola?*
Môj drahý skoro snúbenec: *Dal by som si radšej niečo thajské, ale ak je to pre teba dôležité, môžeme ísť aj na talianske jedlo.*

Pousmejem sa nad tým, aký je pozorný. Nepresadzuje len to, čo má rád on.

Preto privolím, aby sme moju obľúbenú reštauráciu vymenili za tú jeho.

Ja: *Môžeme ísť aj do Baan Thai.*
Môj skoro snúbenec: *Dohodnuté!*
Ja: *Ľúbim ťa.*
Môj skoro snúbenec: *Aj ja.*

Spokojne odložím mobil a vrhnem sa do práce. Deň zbehne rýchlo a bez väčších komplikácií. Skončím však skoro a nechce sa mi ísť domov pred večerou, tak sa ešte zastavím na kávu u Niny.

Už vo dverách ma ovalí vôňa Vianoc. Pomaranče, škorica a… ihličie? Bola snáď v lese trhať halúzky?

„Nina, veď je ešte len september," posťažujem sa a poškrabkám Štedráka medzi lopatkami, tam kde to má najradšej.

„Ale snežilo."

„Vonku už po snehu nie je ani stopy." Všetko sa roztopilo – je to len bežný sychravý jesenný deň.

„Nesnaž sa prekrútiť pravdu. Stalo sa to. Bola som vonku a chytala som snehové vločky jazykom."

„Kedy to bolo?" spýtam sa so záujmom, kým si odkladám kabát.

„Okolo tretej hodiny rannej."

„Čo na to tvoj manžel?"

Nina prevráti oči. „Vravela som, že so mnou nemusí ísť, ale nedal si povedať. Bojí sa, že ma niekto unesie a jeho život sa zmení na smršť temnoty, utrpenia a zúfalstva."

Zaškerím sa nad jej dramatickým vyjadrením. Dominik je… jednoducho skvelý. Nikdy by svoju tehotnú manželku nenechal pobehovať v noci po uliciach v py-

žame samú. Viem si ho predstaviť, ako tam skormútene stojí, len v boxerkách a kabáte, a čaká, kým sa Nina nabaží prvého snehu. Neustále frfle, ale oči mu pri pohľade na ňu žiaria láskou.

Raz som svojho skoro snúbenca počas letnej búrky volala tancovať do dažďa. Povedal mi, že som blázon a nešiel. A to ani nebola noc. Trochu ma to pichne pri srdci.

O nič predsa nejde. Stál pred veľkou pracovnou príležitosťou a nechcel ochorieť. V podstate to bol prejav zodpovednosti – a to je pre dlhodobý vzťah dôležitá vlastnosť. Dominik je na svete asi len jeden a my ostatné sa musíme uspokojiť s normálnymi mužmi. Koniec koncov, aj Nina je len jedna.

Posadíme sa v kuchyni, a kým mi Nina robí čaj, Štedrák si položí hlavu na moje koleno. Chytím mu tvár do dlaní a pobozkám ho na vlhký ňufák. Pamätám si, že keď som ho videla prvýkrát, pomyslela som si, že je trochu… škaredý, ale teraz mi pripadá ako to najroztomilejšie šteňa.

„Raz som mala frajera," začnem zamyslene, „nebol veľmi pekný. Alebo vôbec, ak mám byť kruto úprimná."

„Ale mal dobré srdce, však?"

„Nie, bol to narcistický debil."

Nina sa zastaví s horúcou kanvicou nad hrnčekom. „Smerujeme niekam?"

„Iste," zaškerím sa. „Nebol pekný a už vôbec nie môj typ – nižší než ja a blonďavý, ale ja som do neho bola naozaj veľmi zamilovaná. Raz sme ležali niekde na lúke, hlavu mal položenú v mojom lone a hladila som ho po vlasoch. Prehodil niečo o svojich odstávajúcich ušiach a ja som mu na to povedala, že mi to nevadí a že sa mi páči, ako mu cez ne prenikajú slnečné lúče. Do-

slova mu žiarili. Vyzeral ako fársky vládca. Vieš, ako Rhysand," poviem s narážkou na sériu kníh, ktorú som čítala na Ninino odporúčanie.

„Och bože," vyprskne Nina a začne sa smiať. Zamračím sa na ňu a zákerne ma poteší, keď musí prekrížiť nohy, aby sa nepocikala.

„Ty… ty… on… kristepane… Rhysand ani… ani nevie, že tu má… škaredého, malého br-brata. Možno je prvorodený a mal by vládnuť Nočnému dvoru."

Chcem sa tváriť dotknuto, ale keď si predstavím svojho ex vedľa Rhysanda, tiež sa mi chce smiať.

„Ako D-dumbo," zakokce Nina a obe nás pochytí záchvat smiechu.

Nakoniec sa upokojíme a ona sa roztrasene nadýchne. „Pointa?"

„Že nám pripadá krásne to, čo milujeme," vysvetlím a pousmejem sa na Štedráka.

Oči jej zažiaria a pery jej roztiahne úsmev. Ju človek nemusí milovať, aby videl jej krásu. Má vnútorné svetlo, vďaka ktorému žiari.

Položí predo mňa čaj a potom mi oznámi, že jej pomôžem.

Obzriem si veci na linke. Je tam hruda cesta a kopa čečiny.

„Čo chceš robiť s tým ihličím?" spýtam sa opatrne.

„Večer chcem skúsiť vyrobiť svoj prvý veniec. Nechápem, že mi to nikdy predtým nenapadlo! Rodičovstvo mi otvorilo úplne nové obzory. Aj tebe trochu otvoríme obzory, súhlasíš?"

Obávam sa, že môj nesúhlas situáciu neovplyvní. Ani ma nenechá odpovedať a rovno mi do jednej ruky strčí formičky na vykrajovanie a do druhej valček na cesto.

Srdiečko, hviezdu, zvonček aj stromček možno ozna-

čiť za neutrálne symboly. Ale snehuliak má pre mňa osobný význam. Ako malá som s mamou mala dohodu – keď som na dvore postavila prvého snehuliaka, znamenalo to, že je čas ozdobiť stromček. A nezáležalo na tom, kedy to bolo – ak snežilo v novembri, stavali sme vtedy. Pamätám si, ako som s otcom chodila hľadať do lesa ten správny strom. Preto je pre mňa snehuliak symbolom Vianoc viac než čokoľvek iné. Vždy započal to najkrajšie obdobie v roku. A…

Potrasiem hlavou, aby som potlačila nostalgické spomienky.

Už je to dávno preč a medzitým som prežila veľa Vianoc, ktoré neboli hodné zapamätania. Keď som mala jedenásť rokov a nasnežilo, mama ma poslala von, že čoskoro príde a postavíme ho spolu. Namiesto toho sa však s otcom do krvi pohádali kvôli otcovej nevere. Otec doma nespal a ja som sa bála, že sa už nikdy nevráti. Počula som ho to kričať, kým som snehuliakovi na dvore robila gombíky. Prvýkrát úplne sama. Stromček sme vtedy tiež nestavali. Narýchlo sme kupovali umelý 23. decembra. Otec tie Vianoce s nami ani nebol. A tak sa mi stavanie snehuliaka spojilo skôr s týmto dňom než s tými peknými a… bol to posledný raz, čo u nás na dvore stál vianočný snehuliak. Mama to už nikdy nespomenula, akoby to pre mňa nebol ten najkrajší zvyk. Prvý závan Vianoc, predzvesť niečoho krásneho a čarovného.

A potom sa náš život zmenil na zmäť hádok, nekonečných návratov a druhých šancí. Hoci rodičia zostali spolu, doma už nikdy neboj pokoj.

Možno by som ho vôbec nemusela vykrajovať a Nina si to nevšimne…

Ruku so snehuliakom nenápadne strčím pod stôl, ne-

chám ho nehlučne spadnúť na svoj priehlavok a potom zakašlem, keď tichučko cinkne o zem.

Zákerne sa pousmejem.

Bojkotovať Vianoce v dome ženy, ktorú splodil Santa Klaus a namiesto materského mlieka od narodenia pila vianočný punč, je obzvlášť príjemné.

Vyvaľkám cesto a začnem systematicky vykrajovať. Kúsok si odtrhnem a ochutnám. Je chutné… to znamená len jediné – Nina ho nepripravovala, pečenie a prípravy naň jej veľmi nejdú. Ak jej dnes tie medovníky nezhoria, bude to vďaka mne. S úsmevom počúvam, ako mi hovorí o svojom dni. Tu ma vždy obklopí pohoda. Majú s Dominikom manželstvo, ktoré raz chcem mať aj ja.

Cinkne mi upozornenie, a tak mrknem na displej mobilu. Sklamane stisnem pery a ulepeným prstom odpíšem jednoduché ok.

„Nemusíme sa ponáhľať. Belo dnešnú večeru zrušil," povzdychnem si a vykrojím ďalší stromček. Obyčajnú jedľu, celoročnú ihličnatú drevinu, žiadny vianočný symbol.

„Čo čakať od muža so zajačím menom?" zamumle Nina úplne potichu, ledva ju počujem.

„Si predpojatá, nemáš ho rada všeobecne, samozrejme, že ti vadí aj jeho meno."

Mne pripadá pekné. Jedinečné. Nepoznám nikoho iného, kto by sa volal Belo.

„Stela, ak manželia Králikoví nazvú svojho syna Belo, je to jasná známka toho, že niečo s nimi nie je v poriadku."

Uškrniem sa. Jeho priezvisko sa mi páči viac ako moje – Patriková. Akoby som mala dve krstné mená. Je to divné.

„Keď sme pri tých menách, už mi povedz, ako sa bude volať dieťa Horváthové," zmením tému.

Nina si pohladká guľaté bruško a záhadne sa usmeje. Stále nemôžem uveriť, že sa rozhodli nepoznať pohlavie až do pôrodu! Čo si vymyslia ako ďalšie? Rodenie v maštali? Látkové plienky? Dokrmovanie kozím mliekom?

Potrasiem hlavou a začnem medovníčky ukladať na plechy podľa jednotlivých tvarov. Nina si vezme zvyšky cesta a začne z nich niečo tvoriť.

„Čo to robíš?"

„Prekvapenie pre Dominika," zamumle sústredene. Nedokážem rozoznať, čo to je, tak ju len pozorujem.

Už je to pár rokov, čo sa poznáme. Prvýkrát som ju videla v televízii vo vianočnej reportáži. Vytvorila si adventný plán – zoznam úloh, ktoré jej mali zmeniť život. Na obrazovke žiarila radosťou a mne ten jej plán pripadal fascinujúci. Druhýkrát som ju stretla o niekoľko týždňov v obchodnom centre a prihovorila som sa jej, pretože žiarila rovnako ako v televízii. Prehodili sme spolu zopár slov, pozvala ma na kávu a stali sa z nás priateľky.

Je trochu divoká a tiež posadnutá Vianocami. Ja som normálna a k Vianociam mám neutrálny vzťah, čo v nej vyvoláva krajné zdesenie, ale… aj tak nám to akosi funguje.

Budem krstnou mamou jej zatiaľ bezpohlavného dieťaťa.

„Kedy príde tvoj fešný manžel?" zaujímam sa, keď vkladám prvý plech do vyhriatej rúry.

„Ruky aj oči preč!" zavrčí Nina naoko a vzápätí si vzdychne: „Keby tak mal brata…"

„Dominik má brata," pripomeniem jej.

„Myslela som brata ako Dominik, nie toho truľka Jerguša."

Jerguš je trochu… slobodomyseľný? Fešák, to áno, ale nie je veľmi stály. Dobrá partia na zábavu, nie na život. Skúšal to aj na mňa, pretože… to skúša na každú. No aj tak ho mám veľmi rada. A nie som voči jeho charizme imúnna, aj keď sa tak tvárim. „Som zadaná, tak načo by mi bol Dominikov brat?"

„Mohla by si byť zadaná lepšie."

Prekvapene zažmurkám. Nina sa o Belovi nezvykne vyjadrovať takto otvorene. Viem, že ho nemá veľmi rada, cítiť to z jej rezervovaného správania, keď sa s ním stretne, ale…

„Ja ho ľúbim," zastanem sa ho mierne.

„Ja viem," povie Nina potichu a zahľadí sa na mňa.

Nie je to príjemné, a tak sa odvrátim a kreslím ukazovákom do múky na stole malé krúžky.

„Kde je snehuliak, Stela?" Nina nakukne cez sklené dvierka do rúry.

„Hm?" zareagujem. Hlavne pokojne. A nenápadne.

„Snehuliak. Nie je tam ani jeden, prečo?"

„Asi si mi nedala formičku…"

„Och, dala som ti ju!" Nina mi zamáva prstom pred nosom. Tvári sa tak roztomilo prísne, až mi unikne zachichotanie. Tvár sa jej uvoľní a zasmeje sa tiež. Pritom sa jej rozkošne zatrasie brucho a ja sa musím opäť smiať. Ona tiež.

„Cvrkla som si."

Kým sa prezlieka, vytiahnem z rúry upečené medovníčky a vložím dnu druhý plech. Nedokážem sa prestať usmievať. S Ninou je jednoduché smiať sa nahlas. Ani si nepamätám, kedy sa tak stalo pri niekom inom. Usmievala som sa, to áno, a veľa. Ale rehotať sa ako

s ňou a Dominikom? Nahlas a od srdca? To sa mi nestáva často.

„A teraz sa priznaj, kde je moja formička?“ pokračuje vo výsluchu už od dverí.

„Pod stolom,“ pripustím kajúcne.

Zamračene sa zahľadí na inkriminované miesto. „Pozri sa na moje brucho. Ja sa tam nezohnem. Podaj mi ju.“

„Myslím, že to nebude možné,“ poviem pomaly a snažím sa skryť pobavenie.

Na siedmy mesiac má naozaj veľké brucho. Každý sa jej pýta, či už má po termíne. Príšerne ju to rozčuľuje.

„Prečo?“

„Pretože sa mi páči, keď je ten snehuliak vo vyhnanstve.“

„Nič neurobil!“

„Je studený a mokrý.“

„A ty máš radšej pekelné ohne, však?“

Stisnem pery a len na ňu mlčky hľadím.

„Naozaj chceš, aby som sa strčila pod ten stôl? Čo si ty za príšerného človeka?“

Pokojne si založím ruky na hrudi a čakám. Ak sa dá na štyri, spustím na mobile natáčanie, aby som zvečnila jej snahu postaviť sa.

„Neznášam ťa.“

„Pretože si viem sama zaviazať šnúrky na topánkach?“

Zamumle nejakú nadávku a s trpiteľským povzdychom dosadne na stoličku. Priam vidím, ako sa jej v hlave otáčajú kolieska v snahe naplánovať, ako sa dostane na zem.

„Toto je lepšie ako kino. Máš tu niekde pukance?“

Venuje mi škaredý pohľad, jednou rukou chytí nohu stola, druhou jeho hranu a zošuchne sa na kolená.

Štvornožky vlezie pod stôl, bruško takmer šúcha po podlahe. Natáčanie už beží. Fučí ako parná lokomotíva na svojej poslednej jazde.

„Už som tu. Zachránila som ťa," šepká svojej kovovej formičke. „Stela je zloduch. Už ju k tebe nepustím, neboj sa."

Vycúva spod stola, posadí sa na päty a zamračí sa na mňa. Vzápätí sa usmeje, keď uvidí, že ju natáčam, a zamáva do kamery ako princezná Kate.

„A čo teraz?" spýtam sa.

„Teraz počkám, kým sa vráti Dominik."

„Dominik je tu a má nejaké otázky," ozve sa od kuchynských dverí.

Obe vzhliadneme. Ninin manžel je vysoký, pekne stavaný, hladko oholený a má dostatok vlasov, ktoré si vie upraviť. Navyše sa dobre oblieka a dnes má dokonca oblek.

Muži v oblekoch sú moja slabosť.

„Utieraš podlahu bruchom, Ninka?" spýta sa jej a odloží si tašku.

„Obaja vieme, aký máš vzťah k starostlivosti o podlahy. Niekto to musel urobiť."

Nina zafučí a vystrie k nemu ruky ako dieťa, ktoré chce, aby ho rodič zodvihol do náručia.

Dominik ju zľahka vytiahne na nohy a zboku si ju k sebe opatrne privinie. Pobozká ju do vlasov a potom na ústa.

„Si ten najkrajší mop, aký som kedy videl," povie jej nežne a Nina… rozkvitne ako kvet, ktorý trpezlivo čakal na ranné pohladenie slnečných lúčov.

Vypnem kameru a odvrátim sa od ich láskyplného

zvítania. Radšej si kľuknem k Štedrákovi a poškrabkám ho na bruchu.

„Myslíš si, že vieš dávať komplimenty, ale v skutočnosti…“

„Niečo som ti doniesol,“ preruší ju Dominik.

„Darček?“

„Leštidlo na podlahy.“

Nina ho udrie päsťou do pleca. „To isté, ktoré ti dala mama k narodeninám?“

Dominik sa zasmeje. „Doniesol som koláč.“

„Aj mne?“ zaujímam sa. Nebudem klamať, som ako Pavlovov pes. Na niektoré slová jednoducho reagujem.

„Prepáč, nevedel som, že si tu.“ Dominik ma zľahka objíme a pobozká ma na líce. „Nina vyžaduje vždy dva. Pre seba a pre bábätko. Možno sa s tebou podelí.“

„Nechala si ma liezť pod stôl,“ ozve sa Nina. „Keby si krvácala na podlahe, tak ťa len prekročím a tvárim sa, že ťa nevidím. Čo myslíš, podelím sa s tebou o svoj vynikajúci koláč?“

Vstanem a vyberiem zo zásuvky tri dezertné vidličky. „Dominik, daj sem ten koláč a ty, Nina, prestaň robiť drámu. Mám chuť na sladké a medovníky v septembri zásadne odmietam.“

„Medovníky!“

Nina ich vyberie z rúry a Dominik jej nazrie ponad plece. Zasiahla v poslednej chvíli.

„Čo je toto?“ ukáže Dominik na Ninin výtvor.

„Bruno Mars,“ oznámi mu spokojne. Nina je Brunom posadnutá skoro tak isto ako Vianocami. Dominik zoberie horúci medovníček a párkrát si ho prehodí medzi dlaňami, aby ochladol.

Prizrie sa mu lepšie a ja sa nahnem, aby som tiež videla.

„Vidím, že si si dala záležať aj na tých najmenších detailoch," povie Dominik významne a zadíva sa mu na rozkrok. Zachechcem sa.

„Dobrá práca, Ninka," zhodnotí nakoniec.

A potom Brunovi odhryzne hlavu.

Nina

„Nepovedala si jej to," skonštatuje Dominik, keď sa za Stelou zavrú dvere.

„Ako by som mohla? Keď som sa o to pokúsila, pozrela na mňa ako smutné šteniatko a povedala: *Ja ho ľúbim.*"

Dominik si ma pritiahne do náručia. „Môžem jej to povedať ja."

Zamračím sa na neho: „Keď jej to povieš ty, zástupca rovnakého pohlavia ako ten zradca, bude ťa neznášať."

„Prečo by ma neznášala? Nič som neurobil. Som len nositeľ informácie."

Vzdychnem si. „Nie si najostrejšia ceruzka v peračníku."

„Bol som dosť ostrá ceruzka na to, aby si si ma vzala a mala so mnou dieťa."

„Pretože som univerzálne strúhadlo. Navyše nie je isté, že je tvoje. Možno sa narodí a bude to malý Havajčan. A pomenujeme ho Bruno," nadchnem sa.

„Ninka moja… ak by to bola pravda a ty by si čakala dieťa s Brunom Marsom, nikdy by som sa s tebou nerozviedol a zničil by som ti každé Vianoce."

Šokovane zalapám po dychu. „To by si mi urobil? Za jednu jedinú celebritnú súlož, ktorá sa vymkla spod kontroly?"

„Začínam mať pocit, že si mi niečo o tej udalosti v šatni zatajila."

Pred pár mesiacmi ma Dominik vzal na Brunov koncert. Bol by to ten najlepší zážitok, keby som náhodou nevpadla do jeho šatne a neprepadla ho holého tesne po sprche.

Teraz má každý z jeho ochranky moju fotku. Aby som bola presná, majú fotku mojej *sestry Lany*.

„Bohužiaľ, vieš všetko. Nič *veľké* sa tam neudialo."

Dominik sa usmeje a odhrnie mi vlasy. Potom ma palcom jemne pohladí po krku a ja blažene privriem oči. Jeho dotyky sú tá najpríjemnejšia vec na svete.

„Máš moju lásku, tak sa s ňou nezahrávaj. Pomsta ti chutiť nebude."

Rozosmejem sa a vzápätí ma pichne v krížoch a potom v mechúre. „Pozeráš so svojím SBSkárom tajne nejakú telenovelu?"

Dominik pracuje ako manažér obchodného centra. A jeden z pánov ochrankárov miluje telenovely a tajne ich pozerá vo svojej bezpečnostnej miestnosti. Momentálne presedlal na tie turecké – a je beznádejne zamilovaný do herečky Hande Erçel.

Môj manžel si ma pritiahne bližšie a vráti sa k pôvodnej téme. „Musíš jej to povedať."

„Ja viem," zvážniem. „Netuším však ako. A trochu sebecky sa bojím, že sa na mňa bude hnevať."

„To nedáva logiku," oponuje mi.

„Je to len dôkaz toho, že nepoznáš ženy…"

„Môžem ísť hneď teraz do baru a pokúsiť sa nejakú spoznať…"

Nešťastnou náhodou ho kopnem do holene.

„Ide o to… raz na strednej som povedala kamarátke, že ju podvádza frajer. Nepodvádzal ju so mnou, nič zlé

som neurobila, len som nechcela, aby žila v klamstve. Ona sa s ním rozišla a so mnou sa nebavila dva roky. Dva roky, chápeš? Ranilo ma to… a myslím, že niekde hlboko mám zakorenený strach, že sa to zopakuje. Nechcem o Stelu prísť."

Dominik chápavo prikývne. „Máš strach, lebo máš zlú skúsenosť. Ale Stela nie je to isté dievča a nie je ani stredoškoláčka. Je to dospelá žena a celkom rozumná. Nemyslím si, že by ťa odstrčila len kvôli tomu, že jej povieš pravdu. Obaja vieme, že zamlčať jej to nemôžeš, takže aj tak nemáš na výber, nech to dopadne akokoľvek."

„Znieš ako terapeut," posťažujem sa. „Mohla by som jej napísať anonymný list. Vieš, poskladať ho z písmeniek v novinách a varovať ju."

„Výborný nápad, veľmi nenápadný," povie hlasom plným sarkazmu.

„Napadá ti niečo lepšie?" vyzvem ho.

„Napísať to vo Worde a hodiť jej to bez podpisu do schránky," navrhne.

„Hm… beriem späť. Si veľmi ostrá ceruzka, hoci je tvoj spôsob jednoduchý a nemá žiadny štýl."

Urobím si inventúru pocitov. Je to jednoduchá cesta. Odovzdať jej informáciu a priamo sa nezapojiť, ale… sme priateľky. Bude so mnou o tom hovoriť. Bude nahnevaná, zranená, smutná… a ja budem predstierať, že to neviem? To je zbabelé. Navyše, prečo by verila nejakému listu v schránke?

„Pozri sa na to ako na tie svoje adventné úlohy. Do mnohých sa ti nechcelo a nie všetky dopadli dobre, ale… vedela si, že majú zmysel, a tak si do toho išla."

Pred pár rokmi som si spontánne vytvorila adventný

plán. Dvadsaťštyri úloh, jedna na každý deň do Vianoc, ktoré ma mali vrátiť späť… k sebe. Chcela som sa nájsť v tom mori očakávaní a predstáv. A… našla som oveľa viac… rodinu, lásku, smiech, odpustenie, Štedráka a svojho Dominika. A dokonca ma ani nezavreli do väzenia.

Dali sme si s Dominikom záväzok, že každý rok pred Vianocami uskutočníme jednu jedinú úlohu. Aby sme nezabudli, koľko nám obom tých dvadsaťštyri dní dalo. A aby nás to trochu nakoplo, ak by sme sa v živote zasekli na mieste.

„Moja tohtoročná úloha je porodiť, Dominik," pripomeniem mu.

„Ninka, nemôžeš to mať ako úlohu, ide o nevyhnutný záver tehotenstva. Je to trochu podvádzanie."

Nepokoj mi stiahne žalúdok, ale snažím sa ho zahnať. Ešte je to ďaleko. Sú veci, ktoré ma… trápia, ale neviem, ako o nich hovoriť. Neviem, či to Dominik môže pochopiť.

Odmlčím sa a Dominik mi odhrnie vlasy z čela. A ja sa o neho opriem a uvoľním sa, ako už tisíc ráz predtým – pretože on je môj domov.

„Tak ako sa dnes mala moja krásna manželka a naše bábätko?"

Pohladí ma po bruchu a dieťatko zatlačí nôžku priamo do jeho dlane, akoby ho cítilo.

„Pocikala som sa, keď som sa rozosmiala."

Viem, že sa snaží nesmiať nahlas, ale trasie sa mu hruď.

„Bolo ti zle?"

„Dnes nie." Moje nevoľnosti trvali celé dva trimestre a boli celkom brutálne. Žiadne rozprávkové tehotenstvo, pri ktorom žena rozkvitne ako ružička. Urputne som sa

snažila naše dieťa nevyvracať. Ale s príchodom tretieho trimestra sa to zlepšilo.

Ak uznám, že pôrod nie je skutočná úloha… „Nie je to málo na adventnú úlohu? Povedať svojej kamarátke, že jej frajer je prehnitý ako jablko, ktoré zabudneš na jeseň v pivnici a spomenieš si naň až na jar?"

Och, ako ho neznášam! Od začiatku sa mi na ňom niečo nezdalo a nebolo to jeho zajačie meno.

„Ak to nehodláš predkladať hodnotiacej komisii, ktorá ti udelí bodové hodnotenie…"

„Možno by sme mohli predložiť hodnotiacej komisii tvoj včerajší výkon," pozriem na neho a pohýbem obočím.

Tvár sa mu stiahne pobúrením. „Žiadna komisia nie je potrebná. Je to desať z desať. Uprostred noci som s tebou postával vonku, kým si sa kŕmila snehom ako yeti! A nadával som len úplne potichu, ani si to nemohla počuť! Čo viac odo mňa chceš? Mal som okolo teba rozhadzovať kúsky škorice a plátky sušených pomarančov? Vyskočiť na teba zo smetiaka s girlandou okolo krku a kričať: *Veselé Vianoce*?"

„Dominik, nerozčuľuj sa, len som to načrtla. Všetko je v poriadku. A ak sa raz rozhodneš vyskakovať zo smetiaka ako vianočné prekvapenie, daj mi vedieť vopred, chcem to zachytiť do rodinného albumu."

Stela

Keď otvorím dvere, byt je tichý a tmavý. Len moja mačka, Madame Giselle, nehlučne príde a otrie sa mi o lýtko.

„Zdravím vás, Madame Giselle," usmejem sa na ňu a zohnem sa, aby som jej rukou prešla po hebkej bielej

srsti. Je to birmanská mačka s tmavou tvárou, ušami, chvostom aj labkami. Neuveriteľne vznešená a zaručene presvedčená, že je paňou tohto domu. Mám ju dva roky a na začiatku bola len Giselle. Ale ani raz som jej nedokázala povedať iba menom, tak som pridala madame. A teraz sa tvárim, že to je jej meno odjakživa. A nepamätám si, kedy som jej začala vykať.

Len málokto pozná pravdu – že mám strach správať sa neúctivo k vlastnej mačke. Nikdy som to nezisťovala, ale mám podozrenie, že má v rode členov kráľovskej rodiny. Rada sa na ňu dívam – na ladnosť jej pohybov, na grácius, s akou otáča hlavu, keď ju zaujme nejaký zvuk, na jej absolútnu sebaistotu, že je hodná obdivu.

Chcem byť ako moja mačka.

Zhodím kabát a prejdem sa po stíchnutom dome. Dominik objednal pizzu, takže nie som hladná. Nemám žiadne povinnosti, v kuchyni nie je neporiadok. Len sa posadím do kresla a nohy stiahnem pod seba.

Je mi smutno. Je to zvláštne, ale často mi býva smutno práve po stretnutiach s Ninou.

Vyvoláva vo mne pocit, že by som mala chcieť viac. Viac života. Viac smiechu. Viac lásky.

Vždy to prejde a ja som vďačná za to, čo mám. Ale keď ten pocit trvá, nepríjemne sa zarýva pod kožu.

Ani neviem, ako dlho len tak sedím a uvažujem nad životom, keď zaštrngoce kľúč v zámke. Upieram oči na dvere, na tvári sa mi pomaly rozlieva úsmev.

Belo zasvieti, vyzlečie sa a vyzuje a až potom sa rozhliadne.

„Stela… čo si tu robila? Sedela si… v tme?“

Pokrčím plecami. „Premýšľala som.“

Prejde ku mne a pobozká ma na privítanie. Vyzerám

teraz ako Nina? Ako rozkvitnutý kvet? Z náhleho popudu vyskočím a rozbehnem sa k zrkadlu v chodbe.

Len ja. Žiadne kvety.

„Čo to robíš?"

Mávnem rukou. „Ako si sa mal? Podarilo sa ti uzavrieť nejakú dobrú zmluvu?"

„Nie, dnes nie. Ale zajtra to určite vyjde. Mám klienta, ktorý má vážne veľa peňazí a je ochotný investovať. Čoskoro budeme oslavovať."

Belo je finančný poradca. Predtým robil so mnou – tam sme sa aj spoznali –, ale dal výpoveď s tým, že ho to nerobí šťastným. Teraz radí ľuďom s ich osobnými financiami. Je to ťažký biznis a rozbeh je dlhý, ale miluje to. Prvé týždne prichádzal domov taký nadšený! Neustále rozprával o kariérnom postupe a jedinečnej príležitosti. Dokonca ma skúšal pretiahnuť do firmy, v ktorej pracuje. Ale toto naozaj nie je pre mňa. Rada ho však podporujem v jeho sne. Finančne je to… náročné. Jeho príjem je neistý. Za jeden-dva roky by sa to malo zastabilizovať, ale teraz je to ako na hojdačke. Občas mi prispeje na domácnosť a občas nie. Hypotéku platím úplne sama, ale nevyčítam mu to. Raz mi v posteli šepkal, že keď bude riaditeľ, všetko mi to splatí. Že vôbec nebudem musieť chodiť do práce. Že nikdy nezabudne, ako som pri ňom stála, keď svoju kariéru rozbiehal.

Vzťah predsa nie je päťdesiat na päťdesiat. Raz potiahne jeden a raz druhý. Teraz som vo vedení ja.

„Varila si niečo?"

„Nie, bola som u Niny, najedla som sa tam." Skrúti ústa, ale nič nepovie. Ich neľúbosť je vzájomná. „Myslela som, že si jedol vonku."

„Boli sme v kancelárii, nastavoval som si so svojím šéfom ročný plán. Pracoval som, nebola to zábava, Stela."

Pocítim ľahké výčitky. Možno som namiesto sedenia v tme mohla niečo pripraviť. Rýchlo udusiť trochu kuraciny alebo aspoň nejaké cestoviny.

„To nič," povie veľkoryso a vyzlečie si sako. Belo chodí v oblekoch skoro stále. Radosť na neho pozerať. „Idem do sprchy a potom si niečo pripravím. Odpočiň si."

Odíde sa osprchovať a ja automaticky vstanem a zamierim do kuchyne. Jedlo ho čaká na stole ešte skôr, ako vyjde z kúpeľne. Keď je tam pridlho, zamierim za ním, aby som ho popohnala, nech mu to nevychladne.

Kráčam okolo komody, kde má položenú aktovku. Je otvorená. Padne mi na ňu zrak a…

Na mieste skameniem. Srdce sa mi rozbúši ako o preteky.

Je tam škatuľka. Zo zlatníctva. Presne taká, v akej býva ukrytý zásnubný prsteň.

Preto bol v skutočnosti tak dlho v práci? Namiesto ročných plánov pre mňa vyberal prsteň?

Už je to tu! Deje sa to! Spraví to dnes? Alebo v najbližších dňoch? Cez víkend máme ísť k jeho rodičom, možno to chce urobiť oficiálne pred svojou rodinou. Vymyslel niečo romantické? Vie, že chcem romantiku, pekné gesto, niečo špeciálne, na čo budeme spomínať aj o mnoho rokov.

Vzrušením sa celá roztrasiem, a tak nepočujem, že sa dvere na kúpeľni otvorili.

„Stela? Čo tam tak postávaš?" spýta sa a ja sa strhnem. Dopekla, pokazila som mu prekvapenie!

„Aha! Už viem. Chceš sa pozrieť?"

Naprázdno otvorím ústa. Akože pozrieť? Vyberie škatuľku z tašky a otvorí ju, nestihnem ani zaprotestovať.

Zaplaví ma sklamanie. Je to zlatá retiazka a na nej prívesok – M v srdci.

„Nerozumiem," šepnem rozochveným hlasom.

„Mama má predsa narodeniny. Je to darček pre ňu."

Neveriacky na neho pozriem. Ja som mala narodeniny pred dvomi mesiacmi. Povedal, že ma nechce zaplavovať materiálnom, že mi chce dať to najcennejšie – spoločný čas.

Neprezradil mi, o čo ide. Bola som nadšená! Predstavovala som si romantický pobyt, wellness, večere pri sviečkach a dlhé prechádzky pri zapadajúcom slnku.

Zobral ma na zasrané stanovanie. V mojom stane. Nevedel založiť oheň, pretože drevo bolo po dažďoch mokré. Jedla som surový špekáčik, som si takmer istá, že sa v noci na náš stan vyšťal jeleň a doma som si našla štyroch prisatých kliešťov.

A svojej mame kúpi zlato?

„Nehovoril si, že nechceš dávať materiálne darčeky? Že hodnota je v spoločne strávenom čase, ktorý blízkemu venuješ?" pripomeniem mu a nedokážem zakryť osteň v hlase.

Prekvapene na mňa zažmurká. „Je to moja mama, Stela. Ona je stará škola. Ty chápeš význam spoločného času, ale ona očakáva, že ju obdarujem."

Pretože moje narodeninové očakávania zahŕňajú jelenie šťanky a studené safaládky! Nehovoriac o tom, že ma požiadal, aby som tento mesiac potiahla domácnosť sama, pretože mu nevyšli obchody. Ale na darček pre mamu peniaze našiel? Prehltnem slová, ktoré sa mi derú na jazyk a chcem odísť z miestnosti.

Belo ma však chytí za ruku a pritiahne si ma bližšie.

„Ty sa na mňa hneváš?"

„Áno," priznám sa.

„Nemôžeš sa predsa na mňa hnevať za to, že mám rád svoju mamu."

Nechápavo zažmurkám. O čom to hovorí?

„Nehnevám sa na teba kvôli mame."

„Čítal som knihu nejakého psychológa, v ktorej tvrdil, že ak má muž dobrý vzťah s mamou, je to predpoklad, že bude aj dobrým partnerom. Bola by si radšej, keby som mamu nenávidel? Nadával na ňu? Bude to predsa babka našich detí, no nie?"

Môj hnev trochu ochabne. „Samozrejme, že som rada, že máš s mamou dobrý vzťah. Ja len…"

Slová sa mi rozplynú na jazyku. Chcela by som povedať, že aj ja chcem skutočný darček. A že chcem, aby vždy spoľahlivo zatiahol polovicu domáceho rozpočtu, pretože sa cítim pod tlakom, keď som na to sama.

Ale ako by som znela?

Ako nevďačná materialistka, ktorá nechápe význam nehmotných darov. A žena, ktorá ho nepodporuje v kariére. Akoby mi šlo len o peniaze. Akoby som naozaj nemala rada jeho mamu.

Nič z toho nie je pravda. Potlačím krivdu aj nepríjemné pocity a dovolím mu objať ma. Zameriam pozornosť na tlkot jeho srdca a všetky tie negatívne veci odtisnem preč.

Sú to predsa len hlúposti. Nedôležité veci.

Belo ma dlhými ťahmi hladí po chrbte.

„Zlatko, myslím si, že si prepracovaná. Čoskoro vyrazíme na Bali a obaja si oddýchneme. Len ty a ja, more a pláž. Tam zo seba strasieme všetky problémy. Dobre?"

Prikývnem. Podvihne mi tvár a pobozká ma.

Cítim z neho cigarety. A alkohol.

Chcem sa spýtať, čo to bolo za ročné plány, keď sa pri nich pilo a fajčilo, ale mlčím.

Nechcem ďalšiu hádku, nechcem sa takto cítiť.

Nechávamm sa odviesť do spálne a pokúsim sa zabudnúť.

Možno má pravdu a len potrebujeme vypadnúť zo stereotypu – oslobodiť sa od kolobehu povinností a zodpovednosti.

Na Bali zo seba strasieme všetky problémy a posunieme náš vzťah.

Stela

N: *Potrebujem s tebou hovoriť.*
S: *Som v práci, Nina.*
N: *Môžem sa staviť?*
S: *Cez obed?*
N: *Nie, hneď teraz.*
S: *Dobre. Si v poriadku?*
N: *Áno. Vlastne už stojím na recepcii.*
S: *Tak poď hore.*

Zmätene na ňu čakám pri výťahu. Nerozumiem, čo sa deje. Nina ma nikdy neprepadla v práci. A nikdy neznela tak naliehavo.

„Nina?" spýtam sa neisto, keď ju uvidím. Vyzerá rozrušene.

„Poďme niekam, kde budeme samy."

Odvediem ju do svojej kancelárie. Je miniatúrna, ale väčšina kolegov je v open office. Tento kamrlík má aspoň dvere, ktoré sa dajú zavrieť.

„Musím ti niečo povedať… Neviem, ako to podať citlivo, nechcem ťa raniť, mám ťa veľmi rada…"

„Tak už to povedz," vyzvem ju nervózne a posadím sa na stôl.

„Ten zajačí dement ťa podvádza!“

Zdesene na Ninu hľadím. Posadí sa vedľa mňa a chytí ma za ruku.

„Dozvedela som sa to náhodou. Vlastne mi to povedal niekto tretí. Minulý týždeň si sa u nás stretla s Jergušom a jeho priateľkou, pamätáš si? Zoznámili sa na Tindri. Vlastne to bola priateľka len na ten týždeň, ale to je jedno.“

Prikývnem, pamätám si to, hoci jej tvár by som si nevybavila.

„Povedala Belovi, že jej je povedomý, len ho nevedela zaradiť.“ Znova prikývnem. „Nakoniec si spomenula. Povedala, že na neho narazila na Tindri.“

Zmätene sa zamračím. „Možno tam mal starý účet a zabudol ho zrušiť?“

„Zalistoval doprava, Stela. Dal jej Super Lajk. Pred dvomi týždňami.“

„Nie je to nejaká chyba? Niekto mohol použiť jeho fotku…“ napadne mi, pretože neverím, že by niečo také spravil.

Žijeme spolu, plánujeme budúcnosť, máme pravidelný sex, čakajú nás dva týždne na Bali! Veď sa ani nehádame. Čoskoro ma požiada o ruku. Načo by chodil na zoznamku?

„To nemôže byť pravda, Nina. Poznám ho. To by mi neurobil. Nemáme žiadne veľké problémy.“

„Včera som si založila profil. Dala som mu lajk. On ho dal mne. Písali sme si. Je to on, Stela.“

„Založila si si profil?“ zopakujem po nej nechápavo.

„Áno, požiadala som AI, aby mi vytvorila realistickú fotku príťažlivej mladej ženy a predstierala som, že som ona. Napadlo mi, že ti to bude pripadať neuveriteľné a nechcela som, aby si musela prežívať všetky tie

otázky a pochybnosti, kým budeme mať istotu. Tak som zabezpečila dôkazy."

Zatočí sa mi hlava. „Ukáž mi to."

Najskôr si pozriem jeho profil. Je to on. Jeho usmiata tvár. Jeho oblek, kravata, ktorú som mu kúpila. Jeho obľúbený citát o úspechu.

JE TO ON! A naposledy bol prihlásený pred dvadsiatimi minútami!

„Mô-môžem si pozrieť tú konverzáciu?"

„Možno by bolo lepšie, keby som ti len povedala, čo tam je…"

To znamená jediné – musím to vidieť. Civiem na ňu, až kým nenatiahne dlaň s mobilom. Keď si ho beriem, ruka sa mi chveje.

B: *Ahoj, Klaudia! Aký máš dnes deň?*

N: *Ahoj! Celkom dobrý. Ty sa naozaj voláš Belo?*

B: *Áno.*

N: *Nežartuj. To je meno pre zajaca.*

B: *Mýliš sa. Je to meno úspechu a uznania.*

N: *Prepáč. Nechcela som ťa uraziť. Keď som bola dieťa, mala som trpasličieho králika a volal sa rovnako. Povedz mi niečo o sebe. Čo tu hľadáš?*

B: *Zábavu. Vášeň. Nezabudnuteľné zážitky.*

N: *Hmm… to znie zaujímavo. Si slobodný? Prepáč, že sa pýtam, ale už sa mi stalo, že som sa tu s niekým zoznámila a nakoniec bol ženatý! Na to ja naozaj nie som.*

B: *Nemám nikoho. Rozbieham podnikanie a na vzťahy nemám čas. Vieš, keď príde tá pravá, chcem sa do toho ponoriť naplno, dám sa jej celý. Ale najskôr musím zabezpečiť všetko tak, aby mohla prísť a byť mojou kráľovnou.*

Ruka mi vyletí k ústam. Otvorím ich a chcem niečo povedať, ale nevydám zo seba ani hlásku.

N: *To znie romanticky.*
B: *Verím na osudovú lásku. Čo hľadáš ty?*
N: *Len trochu zábavy. Som po komplikovanom rozchode.*
B: *Skvelé! Sme na tom podobne! Skočíme niekam na večeru?*
N: *Najskôr by som ťa rada trochu spoznala tu, kým sa rozhodnem.*
B: *Jasné, pýtaj sa, čo chceš.*

Čítam ďalej a ďalej. Belo hovorí o svojom živote. O našom živote, o našom byte, o našich zážitkoch, len ma z nich vynecháva, akoby som neexistovala. Nemám najmenšiu pochybnosť, že je to on. A klame nielen o mne, ale aj o práci. Nazýva sa investičným bankárom! Ak on je investičný bankár, ja som Taylor Swift! Posledné správy si vymenili včera v noci. Zatiaľ čo som spokojne spala. Nina držala jemne priateľskú rovinu, ale Belo sa opustil. Začal jej písať perverzné správy, ona už viac neodpísala.

B: *Naozaj sa mi páčiš, Klaudia. Už dlho ma žiadna nezaujala tak ako ty. Môžem ti povedať, na čo práve myslím?*

To povedal aj mne! Presne si tie slová pamätám z našich prvých dní! Už vtedy vyhlásil, že raz si ma vezme za manželku. Ak jej povie to isté, zabijem ho.

N: *Samozrejme, povedz.*
B: *Predstavujem si, ako sa mi posadíš na tvár.*

B: *Priviedol by som ťa do raja a potom by som ťa pomiloval tak, až by si kričala od rozkoše.*
B: *A nakoniec by som sa ti vystriekal na kozičky.*
B: *Páčilo by sa ti to?*
B: *Klaudia? Klaudi? Si tam?*
B: Dobré ráno, Klaudia. Mám strach, včera si sa neozvala. Ak som to prehnal, ospravedlňujem sa. To len že… to spojenie, ktoré som cítil… Je to silné. Nechal som sa strhnúť. Nechcel som ťa uraziť, vážim si ťa.
B: *Dúfam, že máš pekný deň. A že sa mi ozveš.*

Vážim si ťa? Veď si s ňou dokopy písal koľko? Sedem hodín?

Mal ma požiadať o ruku a budúci rok mala byť svadba. Mali sme byť rodina. A on si chce posadiť na tvár inú ženu?

„Je mi to ľúto, Stela."

Môj mozog to nedokáže spracovať. Moje telo nedokáže reagovať. Moje srdce… zamrzlo. Vlastne v tejto chvíli nič necítim. Neplačem. Akoby sa to nedialo mne. Akoby sa mi nerúcal svet.

„Musím pracovať, Nina."

Zatvári sa čudne. „Nechceš, aby som zostala… aby si nebola sama? Vziať si dnes voľno?"

Zažmurkám a pomaly potrasiem hlavou. „Zostanem v práci. Mám toho veľa."

Tvári sa zarazene, ale prikývne a vstane. „Ak budeš čokoľvek potrebovať, som tu pre teba."

Tentoraz prikývnem ja. Nevyprevadím ju, zostanem sedieť.

Keď už má ruku na kľučke, niečo mi napadne. „Ak to vieš od minulého týždňa, prečo mi to hovoríš až teraz? Prečo si si ten účet založila len včera?"

Nina zvraští tvár. „Bála som sa ti to povedať. Nechcela som, aby si sa na mňa nahnevala."

Stále necítim nič, ale uvedomujem si, aké sú jej slová nezmyselné. „Ja by som ti to povedala okamžite."

A viem, že je to pravda.

„Mrzí ma to," pípne.

Odvrátim sa a dvere sa za ňou potichu zavrú.

Minúty plynú a ja neprídem na dohodnuté stretnutie. Nezdvihnem telefón. Neodpoviem na mail. Odbijem kolegu, ktorý nakukne do mojej kancelárie.

Pomaly vo mne rastie hnev, žeravý a páliaci.

Nina to vedela celý týždeň? Celý týždeň a nič mi nepovedala? Pretože sa bála?

To je také hlúpe! Také sebecké a nezrelé! Ako jej po tomto môžem dôverovať? Ako sa môžem na ňu spoľahnúť? Čo to s ňou je?

Odídem z práce skôr a idem domov. Každou minútou sa na Ninu hnevám viac a viac!

Ako mi to mohla urobiť?

Zabuchnem dvere na byte a vylovím mobil z kabelky, aby som jej zavolala a vytmavila jej to. Musí vedieť, ako ma jej správanie zranilo… a zrazu mi oči padnú na Belovo sako prevesené cez stoličku.

Ako mi to mohol urobiť ON?

Tváriť sa, že je nezadaný? Z nášho života urobiť len jeho život?

To na neho sa hnevám!

Zoberiem to jeho sprosté sako a… vyhodím ho von oknom.

Skontrolujem, či vo vnútornom bloku nikto nie je. Je studený, pochmúrny deň. A aj tak som len na druhom poschodí.

Vyhodím jeho obľúbené topánky. Zimnú bundu.

Pustím si *Wrecking Ball* a vyhádžem mu celú skriňu. Všetko, čo si ku mne nasťahoval. Zmrd jeden!

Zubnú kefku mu namočím do záchoda a vyhodím tiež.

Parfém, ktorý som mu kúpila ja. Aj ten od jeho milovanej matky, ktorú neberie na narodeniny do jej vlastného stanu! Vyhodím mu hernú konzolu a všetky jeho knihy. *Bohatý otec, chudobný otec, Ako byť úspešný, Štyri kroky k ovládnutiu svojho života* a podobné kraviny. Pritom minimálne trikrát za náš vzťah nestihol dobehnúť ani na záchod! Nevie ovládnuť ani vlastný zvierač, tak ako by mohol ovládnuť svoj život?

„Ten… ten… zajačí kretén!" zamumlem.

Vyhodím mu fotorámik s mamou, a keď sklo pri dopade praskne, je to najkrajší zvuk, aký som kedy počula. Vyšmarím z okna každú našu fotku, hoci väčšinu som vytlačila a zarámovala ja.

Otvorím okno dokorán a pozriem sa na hojdacie kreslo. Miluje ho. Miluje ho tak veľmi, že keď si naráža nové známosti, tak to kreslo spomenie ako súčasť svojho života. Na rozdiel odo mňa!

Vzduch vonku je stále čistý, takže vyhodím aj to kreslo. Nech si vyserie oko!

Systematicky prechádzam miestnosť po miestnosti a vyhodím každú vec, ktorá mu patrí. Vrátane vecí v chladničke, ktoré ja nejedávam, ale kupujem ich pre neho. Nech sa svojím prosciuttom crudom a rukolou zadrhne!

Ozve sa rázne zaklopanie.

„Nie som doma!" zakričím.

„Polícia, otvorte, pani."

Stuhnem s jeho vysokoškolským diplomom v ruke. Policajti? Doriti.

Skontrolujem, či som niekoho netrafila pohárom hruškového čatní, ale… nie. Pošlem na chodník aj ten diplom.

Začalo pršať. Výborne.

Zhlboka sa nadýchnem. Snáď ma nezoberú do väzenia, pretože som vyhádzala z okna pár vecí svojho frajera.

Roztrasenou rukou otvorím dvere.

„Ako vám pomôžem?" spýtam sa potichu a snažím sa tváriť nevinne. Je to veľký panelák, veľa okien. Možno nejdú na istotu. Ak budem vyzerať normálne… mrknem na svoj odraz v zrkadle vedľa dverí.

Oči mi svietia, líca mám červené a vlasy rozviate. Vyzerám ako sfetovaná veverička.

„Dostali sme hlásenie od susedov, že vyhadzujete z okna zariadenie bytu. Je to pravda, pani?"

„Zväčša sú to len osobné veci," priznám otvorene.

„Pili ste?"

Pokrútim hlavou.

„Požili ste nejaké drogy?"

„Nie, pokojne ma otestujte," natiahnem k nim predlaktia, akoby mali odniekiaľ vytiahnuť ihlu a krv mi zobrať okamžite. S pocitom trápnosti stiahnem ruky.

„Tak čo sa deje?"

Sú dvaja. On a ona. Obrátim sa k nej.

„Môj frajer je podrazácky kretén," priznám otvorene. „Vypisuje cudzím ženám oplzlé správy. Chcela som si ho vziať za muža a on sa tvári, že neexistujem. Tak som sa rozhodla, že… upracem."

Chlap si povzdychne, ale ona… ona na mňa pozerá s pochopením.

„Už máte všetko?" spýta sa po chvíli.

Prekvapene na ňu vyvalím oči. „Kávovar a hotovo."

„Môžem?“ kývne hlavou smerom k bytu a ja jej ustúpim z cesty.

Policajtka prejde k oknu a pozrie na tú spúšť, ktorú som vonku urobila.

„Vzduch je čistý,“ skonštatuje.

„Čože?“ ozve sa policajt.

„Je to ženská vec,“ odbije ho.

„Ale…“

„Mlč alebo počkaj v aute. Hádžte.“

Odpojím z elektriny ťažký kávovar a odnesiem ho k oknu. Darček od milovanej mamičky. Znova sa dostaví pocit uspokojenia, keď dopadne na chodník a rozbije sa.

„Ešte moment!“ Pozbieram všetky kapsule a vyhodím ich za kávovarom. Oprášim si ruky. „Ďakujem.“

„Ja to chápem. Tiež som to zažila. A teraz pristúpime k blokovej pokute, keďže ste sa dopustili priestupku proti verejnému poriadku a občianskemu spolunažívaniu.“

Pokorne prikývnem a o chvíľu dostanem pokutu vo výške 33 eur.

Objektívne zhodnotím, že mi to za to naozaj stálo.

Sľúbim, že to odtiaľ zmizne ešte dnes. Len to nebudem upratovať ja.

Práve sa lúčime vo dverách, keď sa zjaví Belo.

„Čo sa to tu deje, Stela? Prečo sú tu policajti?“

On to nevie. Nevie, že viem. A do domu chodieva predným vchodom.

Netuší ani to, že všetky jeho veci ho už čakajú *zbalené* vonku.

„Hneď ti všetko vysvetlím,“ poviem mu a zoberiem mu z ruky kľúče. Stiahnem z krúžku ten od vchodu aj od bytu.

„Stala sa taká vec, že si cudzej žene na Tindri ponúkol, aby sa ti posadila na tvár."

Policajt vydá chrochtavý zvuk. Ten chrapúň sa smeje? Zamračím sa na neho.

Potom hodím Belovi kľúče, on ich zachytí a hľadí na mňa… prekvapene.

„Takže sme sa rozišli a ja som ti veci vysťahovala von. Policajti len prišli skontrolovať, či som z tohto bytu odstránila každú zmienku o tebe. Ale áno, bola som dôkladná, takže sú práve na odchode a ty tiež."

„Stela, je to nedorozumenie. Nie je to tak, ako si myslíš, je to klientka."

„Neopováž sa vkročiť do môjho bytu," upozorním ho, keď chce spraviť krok dopredu.

„Bývam tu!"

„Byt je môj. Hypotéku platím sama. Polovicu času neprispievaš na energie ani na jedlo."

„Vrátim ti to! Vieš, ako to v práci mám."

„Tvoje veci sú vonku. Skončili sme."

„Už som ti kúpil prsteň! Stela, neblázni. O nič nešlo."

Položím si ruku na hruď, pretože sa mi zdá, že sa nemôžem nadýchnuť.

Policajtka zachytí môj pohľad a pochopenie v jej tvári, jej podpora, to, že to zažila tiež, mi dodá silu. Zatnem zuby.

„Strč si ten prsteň do zadku a Klaudia ho môže pohľadať, určite to bude zábava."

„Hneváš sa, ale nemusíš byť vulgárna. Prekonáme to."

Och, som krok od fyzického napadnutia!

„Pojeb sa!" zatresnem dvere a ignorujem, keď na ne začne búchať.

Potom ho policajtka vyzve, aby opustil priestory bytového domu.

V skutočnosti tu nemá žiadne práva. Ako dobre, že si trvalý pobyt nechal u mamy!

Tak. To by sme mali.

Vysťahovala som ho a rozišla sa s ním.

Jeho ospravedlnenia a vysvetlenia nepotrebujem.

Je koniec.

Posadím sa na posteľ a… rozplačem sa.